

Hienu biznesa projekts. Hienu banda II

Lato Lapsa

2024-01-05T00:00:00+00:00

Lato Lapsa

Hienu

biznesa projekts



Hiēnu biznesa projekts

Hiēnu banda. 2. daļa

Lato Lapsa

ISBN: 978-9984-823-61-4

© L. Lapsa

© Pietiek.com

© Vāka dizains – Toms Plūsis

“Bet es rakstīju A[rmandam]. Rukam, ka vienkāršāk ir atzīt kļūdu, nevis to segt, neierobežoti izmantojot varu. Katrs solis atstāj pēdas.”

“Killers” Viktors Krivošajs

“Gadījumā, ja speciālās izmeklēšanas darbības – personas novērošanas un izsekošanas gaitā apstiprināsies pieņēmums par V. Krivoshey saistību ar minēto noziegumu, tās veikšanas rezultātā iegūtās ziņas var palīdzēt taktiski pareizi organizēt turpmāko izmeklēšanas gaitu laikā un telpā.”

Policijas inspektors Oļegs Koļcovs

“– Vai ir palicis vēl kas, ko jums šajā lietā gribētos pierādīt?”

– Īsti nē. Mums izmeklēšanā viss ir skaidrs, nav nekādu jautājumu, kāpēc tas notika vai kuram bija kāda loma. Noskaidrots viss būtiskais, kas ļauj saprast nozieguma izdarīšanas motīvus un izpildīšanas mehānismu.”

Virsprokurors Armīns Meisters intervijā žurnālam “Klubs”

“U. Miķelsons: – Bet, kā jūs pamanījāt, man nav, neuzdots jautājums par Vaļagina slepkavību. Es baidos, ka jūs tagad sāksiet par... stāstīt par kaut kādiem...”

V. Krivošajs: – Nē, nē, nē...

U. Miķelsons: – Citiem noziegumiem.

V. Krivošajs: – Nē, nē, nē...

U. Miķelsons: – Jūs nesaprotat, ka...

V. Krivošajs: – Nē, nē, nē...

U. Miķelsons: – Man tas neinteresē, kurš nogalināja Vaļaginu.”

No Mārtiņa Bunkus slepkavības krimināllietas materiāliem

“Saprotiet, nu daudzas lietas esmu izdomājis, bet tik ticami izdomāju, ka prokurors Lasmanis pilnīgi iestāstīja sev un tagad cenšas iestāstīt arī man, ka es tiešām esmu izdarījis šo slepkavību un ka es tiešām mēģināju izdarīt šā cilvēka slepkavību. Saprotiet? Lūk, par ko ir runa. Bet viņš to dara apzināti ne jau tāpēc, ka viņš tic tam, ka es to esmu darījis, viņš zina, ka es to neesmu darījis. Un viņš spēlē citu spēli, bet nespēlē to par velti.”

Viktors Krivošajs

“Es jau gandrīz stundu vai vairāk esmu spiests uzklaut apstākļus, kas it kā nav mana kompetence. Tā ir kompetence, nezinu, nu tur uzraudzības, tur ģenerālprokurora, nezinu, kura, varbūt tur žurnālistu, bet ne manējā. Un es pat nezinu, kad es sāksu savu ekspertīzi. Tas ir, esmu mazliet apmulsis par to, kas tagad notiek.”

“Melu detektora” eksperts Uldis Miķelsons – “killeram” Viktoram Krivošejam

Satura rādītājs

Table of Contents

1. Priekšvārds
2. I “Killers” Viktors Krivošejs un viņa divas “vaļširdīgās atzišanās”
3. II Dīvainais izmeklēšanas eksperiments: ka tik mēs nepajautātu kaut ko konkrētu...
4. III Pamēģini nu atspēkot apsūdzību, ka kaut kad un kaut kur, nezināmā vietā un laikā esi nolēmis kādu nogalināt...
5. IV Stāsts par Valsts policijas un prokuratūras brīnumaino veiksmi – vai tomēr par kaut ko pavisam citu
6. V “Mums izmeklēšanā viss ir skaidrs, nav nekādu jautājumu...”
7. VI Nepatīkamā situācija, kad “killeru” izlaiž no cietuma, bet viņš vienalga neprotas aizbēgt
8. VII Kur gan citur “killeram” no Krievijas glābties, ja ne Latvijas cietumā – un vēl citas vakara pasaciņas no policijas un prokuratūras
9. VIII “Superzvaigznes sabojāšanās” un oficiālās apsūdzības būves saļodzīšanās
10. IX Policijas pulkvežleitnanta Romāna Jašina atzišanās
11. X Kad ģenerālprokurors un viņa padotie izrādās noziedznieku pastnieki
12. XI Ko darīt, ja visus “killera” iesniegumus tomēr neizdodas “pazaudēt”
13. XII Vislielākās briesmas izmeklēšanā – iziet pašiem uz sevi...
14. XIII Ir pareizas liecības un liecinieki, un ir arī galīgi nevaļadzīgas liecības un liecinieki
15. XIV Kas ir ļoti neticami, un kas ir ļoti ticami
16. Pēcvārds
17. I pielikums
18. II pielikums
19. III pielikums
20. Attēli

Priekšvārds

Mūsai Latvijā ir bijušas trīs īpaši skaļas, nekaunīgas, demonstratīvas slepkavības. Gandrīz vai varētu teikt – gadsimta noziegumi, lai gan vēl jau šajā gadsimtā nedaudz laika ir palicis. Tiesnesis Jānis Laukroze 2001. gadā. Advokāts Pāvels Rebenoks 2020. gadā. Un pa vidu, protams, maksātspējas administrators Mārtiņš Bunkus 2018. gadā.

Saistībā ar iespēju atklāt pirmās divas no šīm slepkavībām Latvijas policija jau sen ir atzinusies savā nespējībā. Toties par trešo gan ne – gadi gāja, bet tika izteikti jauni un jauni solījumi. Pagaidiet, nu pagaidiet, drusciņ, drusciņ vēl pagaidiet, un tad teju jau viss būs...

Taču realitāte ir tāda, ka pēc Mārtiņa Bunkus slepkavības 2018. gada maijā Valsts policijai ar tās atklāšanu galīgi neveicas. “Jau 2018. gada nogalē Valsts policijas priekšnieks Ints Ķuzis masu medijos norādīja, ka izmeklēšana tuvojas noslēgumam, jo iegūts pietiekami daudz faktu un pierādījumu, lai pateiktu, kas un kā šo noziegumu paveicis,” – tā pēcāk oficiālā sūdzībā atgādina nogalinātā brālis Kristaps Bunkus.

Bet īstenībā toreizējais policijas priekšnieks, nu jau viņšaulē aizgājušais Ints Ķuzis, plātās un melo. Izveidotā milzīgā izmeklēšanas grupa vienkārši akli gramstās. Kā tagad rāda krimināllietas materiāli, nav neviena skaidra pavadiena.

Valsts policijai ar Mārtiņa Bunkus slepkavības atklāšanu neveicas arī 2019. gadā. “2019. gada 30. maijā Valsts policijas Galvenās kriminālpolicijas pārvaldes priekšnieks Andrejs Grišins masu medijos norādīja, ka mēs varam viennozīmīgi pateikt, ka lietu mēs jau atšķetinām un jau esam noslēguma stadijā, kad procesuālie lēmumi tiek pieņemti pret konkrētām personām,” sūdzībā raksta Kristaps Bunkus.

Un arī kriminālpolicijas priekšnieks Andrejs Grišins, runājot par noslēguma stadiju, plātās un melo. Kā tagad rāda kriminālprocesa materiāli, patiesībā 2019. gadā nekā nav. Galīgi nekā. Nekas nav atšķetināts,

un ne pret vienu personu nekādi procesuālie lēmumi netiek pieņemti.

Valsts policijai ar Mārtiņa Bunkus slepkavības atklāšanu nesokas arī 2020. gadā. Nu vairs neviena augsta policijas amatpersona nemaz neko nesola, un, kā tagad redzams no kriminālprocesa materiāliem, nenotiek pat iepriekšējā enerģiskā bakstīšanās “uz dullo”.

Nenotiek gandrīz nekas. Valda viens vienīgs melns izmisums un pilnīga nevarība. Kāds lietuvietis tiek aizturēts, viņam tiek piešķirts aizdomās turētā statuss – bet nekas nesanāk. Nekas.

Arī nākamajā gadā Valsts policijai ar Mārtiņa Bunkus slepkavības atklāšanu turpina neveikties tikpat pārliecinoši. Valsts policijas priekšnieks Armands Ruks gan apgalvo, ka policijai esot skaidrs slepkavības motīvs, turklāt atsevišķām personām esot piemēroti procesuāli statusi, bet tās jau atkal ir blēņas.

Kā rāda kriminālprocesa materiāli, nekādi “procesuāli statusi” nevienam nav piemēroti, vienīgais izņēmums ir tas pats lietuvietis, un arī Latvijas Televīzijai nopludinātā ziņa, ka Ukrainā saistībā ar kādu citu noziegumu esot apcietināts viens no iespējamajiem Mārtiņa Bunkus slepkavības izpildītājiem, izrādās vienkārši paņirgāšanās par nekompetento un neprofesionālo “sabiedrisko” mediju.

Un tad... jā, un tad 2021. gada nogalē, bet oficiāli – 2022. gada pavasarī – policijai pēkšņi ņem un paveicas vienkārši brīnumaini, neticami, pasakaini. Nu gluži kā spēļu automātu zālē, kad vairākas reizes pēc kārtas izkrit trīs ķirsiši.

Pēcāk policija un prokuratūra, protams, stāsta, ka šis fantastiskais panākums esot bijis milzīga sistemātiska, pārdomāta un satriecoši profesionāla darba likumsakarīgs rezultāts. Taču tās jau atkal ir blēņas, meli un plātīšanās: patiesībā slepkava – nu, vai vismaz cilvēks, kas uzdodas par slepkavu, – gluži vienkārši ņem un piesakās pats.

Pat vairāk – viņš nevis vienkārši piesakās, bet pēc ilgākiem organizatoriskiem priekšdarbiem no Krievijas atbrauc uz Latviju, lai, kā pienākas, varētu tikt aizturēts iepriekš sarunātā vietā un laikā, turklāt ne tikai ar sīku un smalku “vaļširdīgas atzišanās” rakstu kabatā, bet arī ar atzišanās videoierakstu, kas speciāli nofilmēts tā, lai nebūtu šaubu par ieraksta datumu.

Vēl vairāk, izmeklētājiem faktiski tāpat vien rokās iekrīt tieši tik daudz citos apstākļos par šaubīgām, aizdomīgām un neuzticamām atzīstamu, taču vienai otru apstiprinošu un līdz ar to šajā situācijā sasodīti kārdinošu liecību, ko sniedz kriminālo un puskriminālo aprindu pārstāvji, cik kopā nepieciešams, lai aina izskatītos pavisam pārliecinoša arī prokuratūrai.

Jūs teiksiet – dzīvē tā nemēdz gadīties, varbūt vienīgi Indijas kino vai supervaroņu komiksos? Ko gan jūs, nožēlojamie neprofesionāļi, saprotat! Latvijas Valsts policijas un prokuratūras vadībai tā nešķiet. Abu šo iestāžu pārstāvji ar vadības piekrišanu un atbalstu pakampj tik ilgi gaidīto, tik ļoti kāroto, savam prestižam un reputācijai nepieciešamo kumosu.

Pēc atzišanās un nepieciešamo liecību saņemšanas viss jau iet kā smērēts: “killers”, Krievijas pilsonis, iepriekš Latvijā par slepkavību un laupīšanām padzīt gadus atsēdējušais Viktors Krivošejs, aktīvi piedalās “izmeklēšanas eksperimentā”, ar kura rezultātiem izrādās pietiekami, lai ar prokuratūras svētību aizturētu un ar izmeklēšanas tiesneses lēmumu kā slepkavības pasūtītājus apcietinātu uzņēmējus Mihailu Uļmanu un Aleksandru Babenko.

Virknē detaļu “killers” savās liecībās nedaudz peld, “izmeklēšanas eksperimentā” netiek pieminētas konkrētas detaļas un uzvārdi, un arī sniegtās papildu liecības profesionāla acij vismaz vietumis izskatās dīvainas. Bet par tādiem sīkumiem neviens no izmeklētājiem un prokuroriem galvu nelauza. Ir paveicies, ir paveicies, tad nu vienreiz ir pa īstam paveicies! Laiks urbināt uzplečos jaunus caurumus un gaidīt prēmijas un pat ordeņus!

Apbalvojumu lietus arī nolist. Faktiski galvenais lietas izmeklētājs, Valsts policijas Galvenās kriminālpolīcijas pārvaldes Organizētās noziedzības smago un sērijveida noziegumu apkarošanas pārvaldes priekšnieka vietnieks, 1. nodaļas priekšnieks, pulkvežleitnants Romāns Jašins, pat tiek celts priekšā tobrīdējam prezidentam Egilam Levitam – un bez vārda runas tiek pie Viestura ordeņa. Ziņas par citiem apbalvotajiem Valsts policijas priekšnieks Armands Ruks tagad slēpj.

Neviens no Valsts policijas un prokuratūras darbiniekiem pat nemēģina pats sev vai kolēģiem uzdot jautājumu

– vai šis no gaisa nokritušais džekpots gadījumā nav siera gabals lamatās? Vai nevajadzētu to vismaz kārtīgi izvērtēt, pirms norīt bez sakošļāšanas? Ja nu kāds šādu nepareizu jautājumu arī uzdod, tad viņš tiek nokušināts un Mārtiņa Bunkus slepkavības kriminālprocesa materiālos neparādās.

Šāds jautājums netiek uzdots pat tad, kad īsti laikā un vietā tiek nogalināts par Mārtiņa Bunkus slepkavības organizētāju uzdotsais Genādijs Vaļagins, kaut arī prokurori un izmeklētāji, lai cik apdulluši viņi būtu no laimes par izkritušajiem “trim ķirsišiem”, nevar nesaprast – ja kriminālā autoritāte nebūtu tik veiksmīgā un izdevīgā brīdī nošauta, visa Mārtiņa Bunkus “slepkavības atklāšana” sabruktu kā kāršu namiņš.

Arī nogalinātā maksātnespējas administratora ģimenes locekļiem, kuri jau iepriekš ir dažādos veidos izrādījuši to, ka alkatība stāv pāri visam, acīmredzami ir jau laikus izskaidrotas perspektīvas, ko viņiem sniedz šī “slepkavības atklāšana”.

Rezultātā aktīvākie “hiēnu ģimenes” locekļi nespēj nociesties un daudzmiljonu kompensāciju pieteikumus, kā tas detalizēti aprakstīts “Hiēnu bandas” pirmajā daļā, iesniedz jau vairākas nedēļas PIRMS “izmeklēšanas eksperimenta” un sekojošās “slepkavības atklāšanas”.

Savukārt degradējušies mediji bez vārda runas pakampj to, ko viņiem nekad iepriekš nepieredzētu apjomu PR kampaņā par “atklāto noziegumu” pamet policija un prokuratūra, un rezultātā nav vispār neviena, kas apšaubītu oficiālo, tik daudziem izdevīgo versiju.

* * *

Aptuveni gadu – protams, līdztekus darot citus darbus – es esmu pētījis šo lietu, un mans uzskats un pārliecība ir: maksātnespējas administrators Mārtiņš Bunkus bija nekaunīgs, nekrietns, iedomīgs, neiedomājami alkatīgs, gatavs iet pār liķiem un pārliecināts par to, ka var pret citiem atļauties faktiski visu, – līdz 2018. gada 30. maija rītā viņš pats uz savas ādas ņēma un pārliecinājās, ka tā tomēr nav.

Es zinu, ka bija vismaz desmiti un simti cilvēku, kas, no sava subjektīvā viedokļa raugoties, viņam vēlēja ļaunu, un es šos ļaunvēlus gluži labi varu saprast. Viņiem tika atņemts pārāk daudz un pārāk nekaunīgi, bez kādas minstināšanās iznīcinot ne tikai biznesus, bet arī cilvēku dzīves. Viens vai vairāki no šiem cilvēkiem tad arī pieņēma lēmumu, ka Mārtiņš Bunkus ir jānogalina. Ka citādi nevar. Lēmumu, kas pat kriminālajās aprindās ir diezgan ekstrēms un galējs.

Es esmu uzklauzījis visdažādākās versijas par to, kurš vai kuri varēja būt nonākuši situācijā, kad slepkavība šķita labākais risinājums, un, godīgi sakot, neviena no tām man nešķiet īsti pārliecinoša.

Uz tiesu aiznestā prokuratūras un policijas versija par to, ka Mārtiņa Bunkus tiesāšanās esot radījusi Mihailam Uļmanam un Aleksandram Babenko tik nepārvaramu “nepatiku”, ka viņi nolēmuši kaitnieku nogalināt, ir gandrīz vai vissmieklīgākā no visām. Gluži vienkārši strīdīgās summas ir pārāk niecīgas, turklāt neilgi pirms nāves maksātnespējas administrators bija sācis sūdzēties, ka “piderasi”, kā viņš oponentus pie sevis dēvēja, esot piekukuļojuši tiesnešus un gūstot virsroku. Tiesvedību gaita to apstiprina.

Turklāt vēl papildu apsvērumi ir tas, ka Mihails Uļmans un Mārtiņš Bunkus, kā atklāj šajā grāmatā publicētie dokumenti, par šīm “kapeikām” – ne vairāk kā pāris miljoniem – bija gadus desmit plēsušies tik zvērīgi, ka uzņēmējam nevarēja nebūt pilnīgi skaidrs: ja ar oponentu notiks kaut kas nelabs, viņš un tikai viņš policijas acīs būs pirmais un galvenais aizdomās turamais, tur nu variantu nekādu...

Cita versija – Mihailam Uļmanam un Aleksandram Babenko īstās raizes radīja nevis salīdzinošās kapeikas, par ko nācās ilgus gadus tiesāties ar uzmācīgo maksātnespējas administratoru, bet gan Mārtiņa Bunkus ziņojumi par iespējamo naudas atmazgāšanu Mihaila Uļmana vismaz daļēji kontrolētajā “Latvijas Pasta bankā”.

Jā, tur zaudējumi varētu būt bijuši nesalīdzināmi grandiozāki – taču slepkavības kriminālprocesa materiāli rāda, ka ziņojumi bija iesniegti jau sen pirms slepkavības un atbildīgajās iestādēs iebāzti vistālākajās un puteklainākajās atvilktnēs. Neizskatās, ka tur draudēja kas nopietns.

Tad vēl, protams, noslepkavotā ģimenes locekļu ilgu laiku visādi atbalstītā “ABLV bankas” versija – Mārtiņam Bunkum viņa neremdināmajā alkatībā ļoti, nu vienkārši ļoooooti gribējās nepieļaut bankas pašlikvidāciju, bet tā vietā pašam kļūt par bankas likvidatoru, un slepkavība notika ar skaidru nolūku pateikt

visiem citiem likvidēšanas interesentiem – nelieniet, kur nevajag!

Taču arī šī versija īsti neiet krastā – šajā grāmatā publicētie dokumenti uzskatāmi apliecina to, ka Mārtiņam Bunkum, latviski sakot, vienkārši “nespīdēja” un, šķiet, neilgi pirms nāves arī viņš pats to bija sapratis.

Ir vēl daudzas citas versijas – par krieviem, par kirgīziem, par vāciešiem, par pašmāju bāleliņiem. Man nav pārliecības ne par vienu no tām. Bet ir divas lietas, par kurām pēc visa tā, ko gada laikā esmu uzzinājis par šo noziegumu un tā izmeklēšanu, man šaubu nav.

Pirmā: Mārtiņu Bunku nogalināja izcili profesionāli, nekaunīgi un demonstratīvi, gaišā dienas laikā, faktiski blakus Valsts policijas un Iekšlietu ministrijas galvenajām ēkām, uzskatāmi paziņojot konkrētiem adresātiem – re, ko mēs varam! Jūs taču labi saprotat, ko tas nozīmē, vai ne?!

Tādā noziedznieku sastāvā, kāds minēts policijas un prokuratūras oficiālajā versijā un attiecīgi celtajās apsūdzībās, un tādā veidā, kā slepkavība notika, to fiziski nebija iespējams izdarīt – tā patiešām ir mana pārliecība. Vienkārši nebija iespējams izdarīt. No šajā grāmatā publicētajiem dokumentiem un faktiem jums būs iespēja izprast – uz ko tieši šī pārliecība balstās.

Un otrā lieta: es esmu pilnīgi pārliecināts, ka vismaz liela daļa no oficiālās versijas par to, kas, ko un kā darījās, un attiecīgi arī liela daļa no oficiālās apsūdzības – ja ne pilnīgi visa apsūdzība – ir falša. Bleķis. Blēpas. Fufelis.

Es nezinu, vai runa ir par tāda līmeņa policijas un prokuratūras darbinieku korupciju, ka viņi apzināti ir piedalījušies šī fufeļa safabricēšanā, vai arī savas ierobežotās intelektuālās kapacitātes, neprofesionalitātes un vēlmes atklāt vismaz kādu skaļu noziegumu dēļ neapdomīgi pakampuši sieru no peļu lamatām un paši nav pamanījuši brīdi, kad kļuvuši par situācijas ķīlniekiem. Kad atpakaļceļa vairs nav. Kad situācija kā “Kaukāza gūsteknē” – vai nu uz “zagsu”, vai uz cietumu.

Es esmu dzirdējis policistus, kuriem ir “pareizo mentu” reputācija, par oficiālo izmeklēšanas versiju un oficiālo apsūdzību sakām – biznesa projekts. Nav izslēgts, daudz kas no šajā grāmatā publicētajiem dokumentiem uz to norāda, bet nav izslēgts arī otrais – neapdomīgās pakampšanas variants.

Vienu tiesas sēdi pēc otras es esmu klausījies šīs apsūdzības oficiālajā uzturētājā, prokurorā Aldī Lasmanī, un viņu vērojis, un es neticu, ka šīs neglābjami padumjais, kaut lādžīgais un cītīgais puisis, kura vietā svarīgākos brīžos – kad ar muļķadesu nepietiek – ierodas uzstāties virsprokurors Armīns Meisters, būtu piedalījies apzinātā, koruptīvā lietas safabricēšanā.

Bet diez ko labi tas vienalga nav. Jo, ja tas tā ir, tad šī lieta liecina par to, ka policija un prokuratūra tik ļoti aizraujas ar savām pašu interesēm, ka nejauši sāk iet noziedznieku pavadā un, kad to apjauš – ja vispār apjauš –, tad ir jau par vēlu ko mainīt. Jo ir jau aiziets par tālu. Šajā brīdī paziņot – oi, ziniet, kaut kas mums te būs nogājis greizi, laikam labāk sākt visu no sākuma! – tāda varianta nav. Ne izmeklētāji, ne prokurori to nevar atļauties. Tāpēc nākas melot un izlikties līdz galam.

* * *

Man ir pārliecība, ka vismaz pirmajā instancē šajā lietā spriedums – un tas, protams, būs notiesājošs spriedums visiem apsūdzētajiem, kā gan citādi, – patiesībā jau ir uzrakstīts un viss tiesas zālē notiekošais ir tikai fikcija. Rīgas pilsētas tiesas tiesnese Sigita Dolniece acīmredzami ir vājš cilvēks – viņai nav cita varianta. Lai pēc tam apgabaltiesa tiek galā.

Skaitās, ka ar kriminālprocesa materiāliem sabiedrībai neesot tiesību iepazīties līdz pat brīdim, kad lieta ir iztiesāta visās instancēs un ir stājies spēkā galīgais spriedums – attiecīgi mainīt neko vairs nav iespējams.

Man tas šķiet absolūti nepareizi, un, tā kā man nav nekāda pienākuma uztraudzīt, lai tikai kāds kriminālprocesa materiāls nenonāktu sabiedrības acīs, šī grāmata dod jums unikālu iespēju.

Jums nav jātic policijai un prokuratūrai, jums nav jātic nabaga cietušajiem, jums nav jātic apsūdzētajiem, jums nav jātic arī man.

Jūs paši varat iepazīties ar šīs lietas svarīgākajiem dokumentiem un paši saprast – kādā valstī jūs dzīvojat, kas ir ļaudis, kuri šajā valstī ieņem policistu un prokuroru amatus, un cik liels pamats jums ir uzticēties tam,

ka, ja nu kas, tiesībsargāšanas iestādes būs objektīvas, godprātīgas un ieinteresētas patiesības noskaidrošanā un likuma varas uzturēšanā.

I “Killers” Viktors Krivošejs un viņa divas “vaļširdīgās atzīšanās”

2022. gada 21. februārī Valsts policijas Galvenās kriminālpolicijas pārvaldes Kriminālizmeklēšanas pārvaldes 1. nodaļas galvenais inspektors Oļegs Koļcovs raksta Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas izmeklēšanas tiesnesim adresētu dokumentu ar nosaukumu “Ierosinājums par personas novērošanas un izsekošanas veikšanu”:

“Valsts policijas Galvenās kriminālpolicijas pārvaldes Kriminālizmeklēšanas pārvaldes 1. nodaļas galvenā inspektora O. Koļcova lietvedībā atrodas kriminālprocess Nr. 11511001018 pēc noziedzīga nodarījuma sastāva pazīmēm, kas paredzētas Krimināllikuma 117. panta 3., 9. un 10. punktos par M. Bunkus slepkavību, pielietojot šaujamieroci, kas notika 2018. gada 30. maijā Rīgā, Aizsaules ielā 1, automašīnā “Land Rover Range Rover” ar valsts reģistrācijas numura zīmēm MB-39.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7. panta piekto daļu izmeklējamais noziedzīgs nodarījums ir sevišķi smags noziedzīgs nodarījums.

Kriminālprocesa materiāli satur ziņas par to, ka ar izmeklējamā noziedzīgo nodarījumu, visticamāk, ir saistīts Krievijas Federācijas pilsonis – Victor Krivoshey, personas kods 141174-XXX.

No kriminālprocesa materiāliem izriet, ka V. Krivoshey pašlaik var atrasties Latvijas Republikas teritorijā, Jelgavā.

Izvērtējot kriminālprocesa materiālus kopsakarā ar operatīvās darbības rezultātā iegūtajām ziņām un izmeklējamā noziedzīgā nodarījuma apstākļiem, izmeklēšana pamatoti uzskata, ka ar lielu ticamības pakāpi, V. Krivoshey rīcībā var atrasties ziņas par M. Bunkus slepkavību, tās apstākļiem un personām, kuras ir tieši saistītas ar noziegumu vai kuru rīcībā var atrasties šīs ziņas.

Vienlaicīgi izmeklēšana uzskata, ka V. Krivoshey atrodoties Latvijas Republikas teritorijā, var satikties vai citādā veidā sazināties ar personām, kuras ir saistītas ar izmeklējamā noziedzīgo nodarījumu, doties uz vietām, kur var atrasties izmeklēšanai svarīgie priekšmeti, vai ar savu uzvedību norādīt uz citiem apstākļiem vai ziņām, kuru noskaidrošana un apzināšana ir būtiska kriminālprocesa izmeklēšanā.

Ņemot vērā izmeklējamā nozieguma apstākļus, izmeklēšana uzskata, ka dotajā brīdī kriminālprocesā pierādāmo apstākļu noskaidrošanai, ziņas par faktiem nepieciešams iegūt, neinformējot kriminālprocesā iesaistītās personas, tajā skaitā V. Krivoshey un tās personas, kuras varētu šīs ziņas sniegt, līdz ar ko, kriminālprocesā, tā efektīvai un objektīvai izmeklēšanai, ir nepieciešamais veikt speciālo izmeklēšanas darbību – personas novērošanu un izsekošanu attiecībā pret V. Krivoshey.

Ņemot vērā to, ka V. Krivoshey var kontaktēties ar vairākām personām ilgstošā laika periodā, speciālo izmeklēšanas darbību – personas novērošanu un izsekošanu, ir nepieciešams veikt uz Kriminālprocesa likumā maksimāli pieļaujamo laiku – 30 dienām, savukārt, lai pārbaudītu ar V. Krivoshey kontaktējamu personu iespējamo saistību ar izmeklējamā noziedzīgo nodarījumu, ir nepieciešams veikt attiecīgo personu novērošanu un izsekošanu uz maksimāli Kriminālprocesa likumā pieļaujamo laiku – 48 stundām.

Gadījumā, ja speciālās izmeklēšanas darbības – personas novērošanas un izsekošanas gaitā apstiprināsies pieņēmums par V. Krivoshey saistību ar minēto noziegumu, tās veikšanas rezultātā iegūtās ziņas var palīdzēt taktiski pareizi organizēt turpmāko izmeklēšanas gaitu laikā un telpā.

Speciālo izmeklēšanas darbību ir nepieciešams veikt bez neattaisnotas novilcināšanas, un ziņu iegūšana tajā ir nepieciešama kriminālprocesā pierādāmo apstākļu noskaidrošanai, efektīvu Krimināllikuma normu piemērošanai, konkrētu krimināltiesisko attiecību taisnīgajam noregulējumam un būtu atzīstama par samērīgu attiecībā pret pienākumu aizsargāt personas privātās dzīves noslēpumu.

Ņemot vērā augstākminēto un vadoties pēc Kriminālprocesa likuma 213. panta, 215. panta pirmās daļas 7. punkta, 223. panta, 323. panta,

IEROSINA:

1. Atļaut veikt speciālo izmeklēšanas darbību – Victor Krivoshey, personas kods 141174-XXX, novērošanu un izsekošanu, jo ir pamats uzskatīt, ka personas uzvedība vai kontakti ar citām personām var saturēt ziņas par pierādāmajos apstākļos ietilpstošajiem faktiem uz laiku līdz 30 dienām, vienlaicīgi dodot tiesības turpināt ar novērojamo personu kontaktā bijušo citu personu novērošanu un izsekošanu uz laiku līdz 48 stundām;

2. Victor Krivoshey, personas kods 141174-XXX, personas novērošanu un izsekošanu uzdot veikt Valsts policijas Galvenās Kriminālpolicijas pārvaldes darbiniekiem.”

Šis dokuments ir ne tikai ļoti nozīmīgs saistībā ar Mārtiņa Bunkus slepkavības izmeklēšanu, bet arī precīzi raksturo visu to melu, noklusējumu, izdomājumu un safabricējumu kaudzi, ko ir sastrādājuši Valsts policijas un prokuratūras pārstāvji.

Nozīmīgs šis dokuments ir kaut vai ar to, ka tieši šajā datumā, 2022. gada 21. februārī, pirmoreiz oficiāli tiek pieminēts Viktors Krivošejs – cilvēks, kurš pusotru mēnesi vēlāk tiek aizturēts kā galvenais aizdomās turamais maksātnespējas administratora Mārtiņa Bunkus slepkavības izdarīšanā. Kā tiešais izpildītājs. Kā šāvējs.

Izlasot šo dokumentu, Jūs, visticamāk, neizpratnē jautāsiet: kā tad tā? Kā tas ir – pirmoreiz? Inspektora Oļega Koļcova parakstītajā dokumentā taču skaidri un gaiši rakstīts – “kriminālprocesa materiāli satur ziņas par to, ka ar izmeklējamā noziedzīgo nodarījumu, visticamāk, ir saistīts Krievijas Federācijas pilsonis” tāds un šitāds. Tātad “ziņas” ir bijušas jau iepriekš.

Daudz kas tur ir rakstīts. Realitāte ir tāda, ka, cik nu man ir izdevies iepazīties ar šo no sabiedrības paniski slēpto krimināllietu, ne tikai tiesai iesniegtajos kriminālprocesa sējumos, bet arī arhīvā nobēdzinātajos “nederīgajos” krimināllietas sējumos nav nekādu “kriminālprocesa materiālu”, kas pirms šī datuma saturētu jebkādas ziņas par tādu Krievijas pilsoni Viktoru Krivošeju. Vienkārši nav – un viss. Nav nevienas vienīgas rindas.

Ko tas nozīmē? Gandrīz droši – to, ka ziņas par Viktoru Krivošeju ir iegūtas tik nesimpātiskā vai pat puskriminālā veidā un no vēl nesimpātiskākiem, publiski nepieminamiem avotiem, ka izmeklēšanas grupas vadība ar prokuratūras pārstāvju svētību ir iznīcinājusi vai nobēdzinājusi jebkādu dokumentus šajā sakarā. Vienkārši – nez no kurienes mums, izmeklētājiem, ir ziņas par tādu Viktoru Krivošeju! Un kāpēc gan kādam vajadzētu zināt, no kurienes tieši?! Tas taču nav būtiski!

Saņēmusi šo izmeklētāja Oļega Koļcova iesniegumu, Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas izmeklēšanas tiesnese Anna Mihailova jau tajā pašā dienā izlemj, ka ierosinājums ir “pamatots un apmierināms”:

“Tiesnese atzīst par nepieciešamu atļaut veikt speciālo izmeklēšanas darbību – Victor Krivoshey novērošanu un izsekošanu uz 30 dienām, nosakot tiesības turpināt ar novērojamo personu kontaktā bijušo citu personu novērošanu un izsekošanu uz laiku līdz 48 stundām, ar mērķi iegūt ziņas par pierādāmajos apstākļos ietilpstošajiem faktiem.

Ņemot vērā Kriminālprocesa likuma 213. pantā noteikto, speciālā izmeklēšanas darbība ir nosakāma uz 30 dienām, proti, no 2022. gada 21. februāra līdz 2022. gada 22. martam, ar mērķi iegūt ziņas par pierādāmajos apstākļos ietilpstošajiem faktiem.

Ar mērķi iegūt ziņas par pierādāmajos apstākļos ietilpstošajiem faktiem kriminālprocesā Nr. 11511001018 atļaut veikt speciālo izmeklēšanas darbību – Victor Krivoshey, personas kods 141174-XXX, novērošanu un izsekošanu no 2022. gada 21. februāra līdz 2022. gada 22. martam.

Noteikt tiesības turpināt ar Victor Krivoshey, personas kods 141174-XXX, kontaktā bijušo citu personu novērošanu un izsekošanu uz laiku līdz 48 stundām.

Speciālo izmeklēšanas darbību – personas novērošanu un izsekošanu, uzdot veikt Valsts policijas Galvenās kriminālpolicijas pārvaldes darbiniekiem.”

Viss loģiski un pamatoti, vai ne? Galu galā – kāda starpība, no kurienes iegūtas ziņas par iespējamo slepkavu? Galvenais – ka šādas ziņas iegūtas un tagad jādara viss iespējamais, lai ļaundari izsekotu un novērotu.

Kāpēc viņu uzreiz neņemt ciet, kamēr atkal kaut ko nav sastrādājis? Nu, tas droši vien izmeklētājiem labāk zināms – piemēram, lai izietu uz “gadsimta slepkavības” līdzdalībniekiem, organizētājiem, pasūtītājiem un, izsakoties inspektora Oļega Koļcova vārdiem, “taktiski pareizi organizētu turpmāko izmeklēšanas gaitu laikā un telpā”.

Taču – laikā un telpā seko jau kārtējā, maigi izsakoties, dīvainība. Nekas par to, no kurienes ņemtas ziņas par tādu Viktoru Krivošeju, kriminālprocesa materiālos nav atrodams, bet to gan dokumenti atklāj, ka izmeklēšanas lūgums atļaut Viktora Krivošeja novērošanu un izsekošanu ir... vienkārši fikcija. Bleķis. Nekāda iespējamā slepkavas novērošana, nekāda viņa izsekošana, neraugoties uz šķietamo situācijas nopietnību, gluži vienkārši nenotiek.

Lūk, Valsts policijas Galvenās kriminālpolicijas pārvaldes Izmeklēšanas atbalsta pārvaldes priekšnieka Reiņa Znotiņa izziņa, kas datēta ar 2022. gada 28. martu – tāpat nedēļu pēc tiesneses atļautās Viktora Krivošeja “novērošanas un izsekošanas” termiņa beigām:

“LR IeM VP GKRP KIP priekšniekam V. Ivanovam

1. nodaļas galvenajam inspektoram O. Koļcovam,

Par speciālās izmeklēšanas darbības lēmuma izpildi

2022. gada 2. martā VP GKRP IAP saņēma no VP GKRP KIP 1. nodaļas (procesa virzītājs – O. Koļcovs) 2022. gada 21. februāra Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas izmeklēšanas tiesneses A. Mihailovas lēmumu (noraksts) kriminālprocesā Nr. 11511001018 (IAP reģ. Nr. 234 no 02.03.2022.) par speciālās izmeklēšanas darbības – “Personas novērošana un izsekošana” veikšanu attiecībā pret Victor Krivoshey, p. k. 141174-XXX (Lietvedības Nr. KPL30-02135-22/41), kas tika atļauta uz 30 (trīsdesmit) dienām, tas ir, no 2022. gada 21. februāra līdz 2022. gada 22. martam (ieskaitot).

Saskaņojot ar procesa virzītāju (kontaktpersona – VP GKRP KIP priekšnieka vietnieks – R. Jašins), Valsts policijas Galvenās kriminālpolicijas pārvaldes Izmeklēšanas atbalsta pārvaldes amatpersonas lēmuma izpildi neveica.”

Jā, tieši tas te arī ir rakstīts, jūs visu sapratāt pareizi – lai gan Valsts policija pēc gadiem ilgas neveiksmīgas bakstīšanās beidzot ir gan nez no kurienes saņēmusi ziņas par iespējamo Mārtiņa Bunkus slepkavu un viņa atrašanās vietu, gan ieguvusi izmeklēšanas tiesneses atļauju, domājams, asiņaino slepkavu novērot un izsekot, tas netiek darīts. Kaut gan runa ir par Krievijas pilsoni, kurš var vienkārši – špukts! – aizmukt, tieši šādus darbiņus veicošās Valsts policijas Izmeklēšanas atbalsta pārvaldes profesionālie darbinieki netiek izmantoti.

“Var satikties vai citādā veidā sazināties ar personām, kuras ir saistītas ar izmeklējamā noziedzīgo nodarījumu, doties uz vietām, kur var atrasties izmeklēšanai svarīgie priekšmeti, vai ar savu uzvedību norādīt uz citiem apstākļiem vai ziņām, kuru noskaidrošana un apzināšana ir būtiska kriminālprocesa izmeklēšanā,” – tas viss izmeklētājiem nez kāpēc nešķiet svarīgi, tāpat kā “turpmākā izmeklēšanas gaita laikā un telpā”.

Arī par šo tēmu kriminālprocesa materiālos vairāk nav atrodams ne rindiņas, taču, ja spriežam pēc tiem materiāliem, ko policija uzskatījusi par vēlamu nodot tiesai, baisais algotais slepkava, izrādās, ir īpaši vieglprātīgs un bezrūpīgs – viņš pat netaisās kaut kur izčibēt.

Viktors Krivošejs ne slēpjas, ne maskējas, un 5. aprīlī, tāpat nedēļu pēc Reiņa Znotiņa izziņas, Valsts policijas Galvenās kriminālpolicijas pārvaldes Kriminālizmeklēšanas pārvaldes 1. nodaļas vecākā inspektore, kapteine Irēna Larisa Doņina tās pašas 1. nodaļas priekšniekam, pulkvežleitnantam Romānam Jašinam, raksta šādu “pārskatu”:

“Valsts policijas Galvenās kriminālpolicijas pārvaldes Kriminālizmeklēšanas pārvaldes 1. nodaļas lietvedībā atrodas kriminālprocess Nr. 11511001018, kas tika uzsākts 2018. gada 30. maijā pēc noziedzīga nodarījuma sastāva pazīmēm, kas paredzētas Krimināllikuma 117. panta 3., 9., 10. punktos, par Mārtiņa Bunkus slepkavību, kas izdarīts pielietojot šaujamieroci, un kas konstatēts 2018. gada 30. maijā Rīgā, Aizsaules ielā 1, automašīnā “Land Rover Range Rover”, Latvijas valsts reģistrācijas numurs MB-39.

Veicot operatīvās darbības pasākumus Operatīvās darbības likuma 2. panta pirmās daļas 2. punktā kārtībā, tika noskaidrots, ka Krievijas Federācijas pilsonis Victor Krivoshey, personas kods 141174-XXX, kurš saistīts